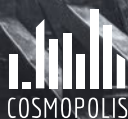

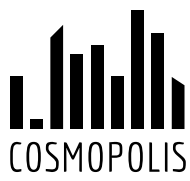

LISA REGANOVÁ

Matkin hrob

JOSIE QUINNOVÁ MUSÍ VYKOPAT
HLBOKO POCHOVANÉ TAJOMSTVÁ

Matkin hrob

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Matkin hrob

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 130. publikáciu.

Z anglického originálu *Her Mother's Grave* vydaného Bookouture v roku 2018,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh a spracovanie obálky Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Zuzana Kolačanová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 360
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Katarína Kvoriaková, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

ISBN 978-80-8090-287-2 (ePub)
ISBN 978-80-8090-286-5 (pdf)
ISBN 978-80-8090-285-8 (print)

Venujem bratovi Andrewovi Brockovi,
ktorý mi ukázal, že vždy existuje spôsob, ako prepísať
vlastný príbeh.

PROLÓG

Požiar založila v detskej izbe. Keď jantárové plamene začali oblizovať steny a šíriť sa po miestnosti, pohlcovať dokonale zladený nábytok a koberec, z ktorého mnoho hodín drhla neviditeľné škvrny, ústa jej skrivil úsmev. Hore pavučinkovým závesom nad postieľkou, ktorý denne dôkladne naprávala, sa s uspokojujúcim svišťaním plazil oheň. *Len nezobud' deti. Nechod' tam, kým sa deti nezobudia samy. Nie. Nie. Nie.* Toto ju naučí.

Keď vzduch zhustol a začal ju páliť v nose a hrdle, vycúvala z izby. Chumáče hustého čierneho dymu prekĺzli okolo dverí, obaľovali strop a prenasledovali ju na chodbu. Predlaktím si prikryla ústa a rozbehla sa preč. Čoskoro sa plamene preženú celým domom, spália každý kúsok exkluzívneho nábytku, ktorý vlastní tá odporná, snobská mrcha. Bude to úžasné.

Zbehla po schodoch, zastala a priložila zápalku k ťažkým závesom, ktoré skrášľovali okná v obývačke a jedálni. Keď už napokon nedokázala v hrdle zniesť chuť ohňa, prešla do kuchyne a chystala sa odísť zadnými dverami, no vtom čosi zahliadla. V podstate mala zakázané čo i len vkročiť do tohto domu, odkedy ju obvinili z krádeže.

Už bola takmer tam, keď zbadala v obývacej izbe niečo známe, niečo, z čoho ju zamrazilo. Zachvela sa od vzrušenia. Našla tam čosi ešte ničivejšie ako požiar, spôsob, ako stiahnuť tú odpornú kurvu na dno. Na tvári sa jej roztiahol ešte širší úškrn, keď vtrhla do izby s natiahnutými rukami.

1. KAPITOLA

SÚČASNOSŤ

Šesťmesačný Harris Quinn sa chichotal vo vysokej stoličke, keď na zem v kuchyni dopadla malá plastová miska s kašou z mladého hrášku, rozplasila sa a fádna zelená kaša poľkala Josine tenisky. Preľaknutej Josie stačil jediný pohľad na jeho malú zafúlanú tváričku a tiež sa rozosmiala. Nevedela sa naňho hnevať. Nad drezom odtrhla papierovú utierku a zohla sa, aby utrela špinu zo zeme. „Začiatočnícka chyba,“ zamumlala Harrisovi, ktorý od radosti búchal pästičkami po podnose. Hádzať veci na zem a sledovať, ako ich Josie dvíha, bola jeho najnovšia obľúbená hra.

Zahodila guču papierových utierok do koša a otočila sa k Harrisovi, ktorý si na sekundu strčil malú hráškovú pästičku do oka. Josie blysla pohľadom na hodiny na Mistinej mikrovlnke. „Čas ísť do postele, kamoško,“ oznámila mu.

Poobzerala sa, či nezbadá nejaké ďalšie stopy po jedle na podlahe alebo na stenách nepoškvrneného domu Misty Derossiovej.

Nestávalo sa často, že by ju požiadala, aby jej postrážila syna. No raz za čas, keď Harrisova stará mama nemohla, zavolala jej. Josie sa vždy tešila na tieto vzácne návštevy a nechcela si pokaziť pozíciu Harrisovej dôveryhodnej opatrovateľky tým, že by nechala neporiadok na jeho mamu.

Z drezu vzala utierku a poutierala Harrisovi tvár a ruky, zatiaľ čo sa mrvil a protestne mrnčal. „Hotovo,“ povedala mu. Potom mu odopla pásy detskej stoličky a vzala ho na ruky. Pripadalo jej čudné, ako mohol za taký krátky čas takto narásť. Stále si pamätala, ako ho držala prvýkrát a pritískala si ho k hrudi, keď ho zachránila zo smrtiaceho chladu prúdov rieky Susquehanna. Vtedy mal len pár dní a bol drobný, krehký a mal ohromné šťastie, že prežil. Teraz bol zavalitý a pevný, blondavé vlásky sa mu husto krútili a každým dňom sa začínala prejavovať jeho skutočná povaha.

Odkedy Harris trochu podrástol, Josie sa páčilo rozosmievať ho, sledovať jeho ružové líčka špinavé od jedla, umývať ho a potom mohli spolu zaspať v hojdacom kresle, ktoré Misty kúpila práve ona. Patrilo k jedným z mála moderných kúskov nábytku v dome a príšerne sa nehodilo do obývačky ako vystrihutej zo stránok časopisu *Viktoriánsky domov*.

Josie sa usadila do kresla a Harris si položil hlávku na jej plece. Nohou ich jemne hojdala. Z plátenného vrečka vedľa seba vytiahla Harrisov cumlík, na ktorý sa lačne vrhol. Spustila si ho trochu nižšie, aby sa lícom opieral o jej hrud', a hladila ho po vlásokoch, až kým sa neprepadol do hlbokého spánku. *Tomuto pocitu sa nič nevyrovná*, pomyslela si, keď začínala driemať aj ona.

Vtom do ticha zaznelo digitálne zvonenie jej telefónu a Josie vyľakane rozlepila oči a pátrala. Z opačnej strany miestnosti, kde

mala cez opierku gauča prehodenú bundu, sa niesol tlmený zvuk. Ak by to bolo dôležité, zavolajú jej naspäť. Pozrela na Harrisa a uľavilo sa jej, keď zistila, že sa neprebudil. Cumlík mu držal už len na okraji spodnej pery a chystal sa spadnúť. Na tričku jej pod jeho hlavou vznikol fľak od slín. Josie sa usmiala, hladkala ho po chrbte a jemne sa pohojďavala v kresle. Telefón prestal zvonieť a ona znovu zavrela oči. Ak by šlo o niečo skutočne vážne, nadporučík Noah Fraley a detektívka Gretchen Palmerová vedeli, kde ju nájdu.

Práve upadala do hrejivých driemot, keď sa opäť rozozvučal mobil. Tentoraz sa Harris pomrivil. Josie mu rýchlo zastrčila cumel späť do úst. Hlasno ho cmúľal a potom zvrátil čelo, až si pomyslela, že tentoraz už určite bude nasledovať nešťastné kvílenie. Zadržala dych v očakávaní, ale jeho tvár sa vyrovnala a slabučko si vzdychol. Josie mlčky preklínila telefón, vedela, že sa nedostane cez celú izbu k bunde bez toho, aby ho zobudila. No už na tom aj tak nezáležalo. O okamih neskôr sa otvorili a zavreli dvere. „Som doma!“ zakričala Misty od vchodu.

Harris sa zasa pomrivil, krčil viečka a zaboril tvár do Josinej hrude, keď sa z chodby doniesol Mistin hlas. „Josie? Ste v obývačke?“

Harris zodvihol hlavu, modré oči mu kalil spánok, keď hľadal v miestnosti matku. Zjavila sa vo dverách a pri pohľade naňho jej tvár rozžiaril široký úsmev. Jeden kútik jej stále klesal, akoby ho ťahal dole neviditeľný prst, no od útoku v deň Harrisovho narodenia sa jej už obnovila väčšina mimického svalstva. Tlesknutím spojila ruky, prešla cez miestnosť a vzala ho z Josinho náručia, hrkútala mu a uhládzala vrtošivé kučery. „Ahoj, slniečko,“ štebotala mu. „Dobre si sa vyspinkal?“

Josie sa natahovala a napravila si tričko. Pozrela sa na Misty. „Ako to šlo?“

Tá sa zaškerila a ukázala na vrchný predný zub. „Založil mi stály implantát. Cítim sa skvelo. Som rada, že to už mám za sebou.“

Keď jej pri napadnutí vybili predný zub, založili jej v nemocnici dočasnú korunku. Až po niekoľkých mesiacoch sa jej podarilo našetriť dosť peňazí na trvalú opravu. Josie jej pomáhala, ako sa dalo, ale Misty minula všetky Josine peniaze v prvom rade na Harrisa. Pred tehotenstvom Misty zarábala dosť dobre ako striptízová tanečnica v miestnom klube. Vďaka tomu si mohla kúpiť dom a honosne ho zariadiť. Ibaže všetky úspory minula na umelé oplodnenie, aby mohla mať Harrisa. Potom sa rozhodla, že po pôrode sa už k striptízu nevráti. Ak by aj chcela, pre utržené zranenia návrat k tancu neprichádzal do úvahy.

Josie sa postavila a prešla ku gauču, prehrabala sa vo vreckách bundy, hľadala mobil. „Vyzerá to dobre,“ pochválila ju.

Misty si presunula Harrisa z jedného boku na druhý, on si položil hlavu na jej plece a cumlík mu poskakoval v ústach. „Jedol dačo?“

„Mal zopár ovocných chrumiek a trochu hráškovej kaše. No viac ho zaujímalo, ako asi vyzerá hrášok na zemi.“

Misty sa zasmiala. „Hej, jasné, to je jeho najnovší výmysel. Netráp sa. Skúsím mu dať fľašu.“

Josie našla zmeškané hovory. Obe z toho istého čísla, ale nepoznala ho.

„Ešte raz ti ďakujem,“ hlesla Misty, hoci už pri odchode k zubárovi Josie poďakovala hádam aj desaťkrát. „Keby nebola pani Quinnová taká chorá, požiadala by som ju. No dostala nejakú črevnú pliagu.“

Josie si natiahla bundu, podišla k nim a poťapkala Harrisa po chrbátiku. „V pohode. Nechceme predsa, aby chytil to, čo tu lieta vzduchom. Hocikedy mi môžeš zavolať. Akurát dokončujeme všetky podklady pre prokurátora z nášho posledného veľkého prípadu, takže teraz to ide pomaly.“

„Myslíš toho drogového dílera Lloyda Todda?“

„Skôr hlavu gangu,“ odvetila Josie.

„Nemôžem uveriť, že to tu rozbehol tak vo veľkom,“ poznamenala Misty.

Lloyda Todda v malom meste Denton všetci považovali za akýsi pilier komunity. Jeho stavebná firma patrila medzi najvyťaženejšie a najznámejšie v okolí, ale ako Josie a jej tím v posledných dvoch mesiacoch zistili, bola to prevažne zásterka pre obchod s drogami. Todd zamestnával takmer dva tucty mladých mužov a žien, ktorí naňho dreli ako mulice ako drogoví díleri na nízkej úrovni. Nenásytným zákazníkom dodával asi osemdesiat percent ilegálnych drog v meste. Josie sa preto vôbec nečudovala, že sa po jeho zatknutí počet predávkovaní rapídne znížil. Neskôr sa to, pravdaže, znovu zvýši, keď si Toddovi zákazníci zoženú svoje dávky inde.

„Bol to šok,“ súhlasila Josie.

Misty šla za ňou labyrintom honosných izieb, až kým nezastali pri vchodových dverách. „Nechceš zostať na obed?“ navrhla, keď už Josie stála na prednej verande.

Nestalo sa prvýkrát, že chcela, aby Josie ostala trochu dlhšie. No zatiaľ čo Josie by veľmi rada venovala viac času malému, nebola si istá, či by jej vzťah s Misty uniesol spoločný obed. Dlho im trvalo, kým medzi nimi zavládla aká-taká slušnosť. Keď sa pred pár rokmi Josie rozpadalo manželstvo, mal jej zosnulý manžel

Ray Quinn pomer práve s Misty. No veľmi mu na Misty záležalo a jeho posledné želanie bolo, aby Josie rešpektovala jeho voľbu. Aj v lepšie dni niesla túto úlohu dosť ťažko. Až brutálny útok na Misty a príchod Rayovho syna na svet zviadol tieto dve ženy dokopy. Josie aj napriek tomu vedela, že dokáže byť poriadne drzá, a aj keď sa snažila správať slušne, bála sa, že ich nový krehký vzťah by neunesol, keby trávili spolu viac času. „Musím pracovať,“ zaklamala.

Misty sklamane ochabli kútiky úst a pre čiastočnú paralýzu tváre vyznieval jej výraz ešte naliehavejšie.

Josie bodla vina. „Možno nabadúce.“

Misty sklopila zrak na drevené dosky verandy. „To hovoríš stále. Viem, že nie vždy sme spolu vychádzali, ale chcem, aby si vedela, že ja...“

Zvonenie Josinho mobilu prerušilo Mistin prejav ešte skôr, ako sa skutočne začal. Obe ženy sa pozreli na vrecko na bunde. Josie vylovila telefón, previnilo sa usmiala na Misty a pozrela na displej. Volal jej niekto z toho istého čísla ako predtým. Zúfalo sa chcela vyhnúť téme uzmierovania, preto rýchlo potiahla prstom po obrazovke, prijala hovor a priložila si mobil k uchu.

„Quinnová,“ predstavila sa do telefónu.

Odpovedal jej mužský hlas. „Josie Quinnová?“

„Áno, kto je tam?“

„Ja... uhm... môžeš ma volať Roger.“

„Čože? Mám vás ,volať Roger‘? Kto ste?“

Zaváhal. „Volám na inzerát. Vieš, na ten na internetovom bazári.“

Josie z toho stiahlo žalúdok. Hodila očkom po Misty, ktorá sa na ňu začudovane a ustarane pozerala. Zišla z verandy a voľnou

rukou pritom naznačovala Misty slúchadlo a k tomu nečuje hovoriť: „Ozvi sa mi, keby niečo.“

Odvrátila sa od nej, vykročila k svojmu autu a znovu sa venovala Rogerovi. „Môj inzerát na bazári? Ktorý teraz myslíte?“

„Ktorý?“ spýtal sa Roger a Josie opäť začula v jeho hlase váhania. „Vy ste ne... mám správne číslo?“

„Vy ste volali mne, Roger,“ pripomenula mu Josie.

Zase ticho. „Neziete, že by ste práve hľadali nejakú zábavu,“ ozval sa zasa Roger.

„Žarty na môj účet na bazári nepovažujem práve za skvelú zábavu, Roger.“

No Roger už hovor ukončil. Josie sa opäť zahľadela na dom, ale Misty už bola vnútri. S povzdychom nasadla do svojho Ford Escape a naštartovala. V mobile si spustila internetovú aplikáciu, aby našla stránku dentonského bazára. Už po chvíli narazila na ten inzerát. Tentoraz ho našla pod kolónkou *Nezáväzné stretnutia*. Nieкто ho pridal pred tromi hodinami. *Excentrická kráska hľadá kamaráta na hranie – Žena hľadá muža*.

Prst jej zamrzol hrôzou na displeji. Nechcela to čítať, nechcela vedieť, čo sa tam píše, ale musela to vidieť. A radšej si to pozrieť teraz v súkromí svojho auta než na policajnej stanici s nadporučikom a detektívkou, ktorí jej to budú čítať ponad plece. Keď sa to stalo prvýkrát, až po pätnástich minútach sa prestala čerVENAť od hanby. Zhlboka sa nadýchla, zadržala dych a ťukla na link inzerátu.

Máš chuť na výstrednú zábavku? Sexi tridsiatnička hľadá popoludňajšie potešenie. S týmto skúseným jazýčkom nikdy neodídeš bez toho, po čo si prišiel. Vždy čisto, vždy diskkrétne. Zavolaj, ak máš chuť.

Pod tým sa uvádzalo Josino meno a telefónne číslo na mobil.

Vydýchla vzduch, ktorý zadržovala, a hodila telefón na sedadlo vedľa seba, akoby ju páčil v ruke. Vtedy jej pozornosť priťahol pohyb v jednom okne. Misty ju pravdepodobne pozorovala spoza záclony a čudovala sa, prečo Josie ešte stále parkuje pri obrubníku. Preto radšej vyštartovala a zamierila na policajnú stanicu. Dnes mala mať voľno, ale toto nepočká.

2. KAPITOLA

Tie hovory začali prichádzať asi pred mesiacom, hneď po zatknutí Lloyda Todda. Zakaždým nasledovali po inzeráte na internetovom bazári, v ktorom sa okrem jej mena a mobilného čísla uvádzali aj rôzne farbisté nechutnosti, ktoré si ledva dokázala prečítať. Už trikrát si zmenila číslo. Nech už tie inzeráty zadával ktokoľvek, zakaždým sa mu podarilo dostať sa k jej novému číslu. Snažila sa prísť na to, ako to robí. Podozrenie padlo vlastne na všetkých jej zamestnancov, no aj tak vinníka neodhalila. Bola aj v obchode s mobilnými telefónmi, dokonca to dotiahla ešte ďalej a priviedla zamestnancov obchodu na výsluch, no aj táto stopa dosť rýchlo vychladla. Ak by aj niekto z predajne posúval jej telefónne číslo vždy, keď si ho zmenila, nemala mu to ako dokázať. Po poslednom inzeráte dokonca zmenila mobilného operátora, ale zjavne ani to nefungovalo.

Josie sa viezla ulicami do centra Dentonu. Jej mesto sa rozkladalo zhruba na šesťdesiatich štvorcových kilometroch, z ktorých väčšinu pokrývali neskrotné hory centrálnej Pensylvánie s kľukatými jednoprávdovými cestami, hustými lesmi

a vidieckymi obydliami sporadicky roztrúsenými ďaleko od seba. Populácia mierne presahovala tridsaťtisíc obyvateľov, no počas vysokoškolských semestrov sa ešte dvíhala a spolu s ňou aj kriminalita a konflikty, kvôli ktorým sa Josie so svojím päťdesiatpäťčlenným tímom nikdy nenudila. Za desať minút dorazila k policajnej stanici, zaparkovala na mestskom parkovacom mieste vyhradenom pre veliteľa polície a vošla do budovy. Dôstojník za pultom jej kývol na pozdrav. „Je tu nadporučík Fraley?“ spýtala sa.

Ukázal prstom na strop. „Je hore a dokončuje papiere na Tod-dov prípad.“

„Výborne,“ hlesla Josie.

Brala schody po dva a našla Noaha za stolom, ako hľadá na obrazovku počítača, obhryzené pero mu visí z úst a husté hnedé vlasy trčia každým smerom. Očami zaletel k nej, hoci pri tom ani nepohol hlavou. „Neznášam papierovačky,“ zamumlal, keď si vytiahol pero z úst. „Už som ti to vravel?“

Josie sa naklonila nad okraj stola. „Asi si sa o tom už zmienil,“ odvetila.

Hodil pero na stôl, myšou zavrel program na počítači a obrátil sa k nej. „Čo sa deje?“ spýtal sa so zvrášteným čelom.

Nadvihla pred neho mobil. „Volal mi ďalší.“

Blysol pohľadom po telefóne, potom sa postavil a hlavou ukázal na jej kanceláriu, kde sa mohli nerušene porozprávať. Kým Josie prešla k svojmu stolu, Noah za sebou zatvoril dvere a v rukách zvieral zápisník. Hodila sa do kresla, našla v mobile inzerát a prečítala mu ho. Jeho pero behalo po stránke a čím ďalej, tým viac sa chmúril. Porozprávala mu o telefonáte od Rogera, odrapkala jeho telefónne číslo.

„Označím ho ako zakázané a odfaxujem ďalší súdny príkaz do kancelárie bazára,“ oznámil jej Noah.

Josie si povzdychla. „A presne ako posledné tri razy, ani teraz tým nič nezískame.“

„Ibaže na niečom ten prípad musíme postaviť. Keď zistíme, kto to robí, musíme mať niečo, čím ho odstavíme.“

„Lenže my vieme, kto to robí. Lloyd Todd a jeho légia kreténov.“

„Dobre, tak potom sa musíme pripraviť na to, aby sme mohli odstaviť tých kreténov.“

„Tak ako sme to spravili, keď prerezali pneumatiky všetkých áut na policajnom parkovisku? Alebo keď obhádzali dolné okná vajčkami? Naštvalo ich, že sme zatkli ich šéfa a vzali im drogy. Teraz sú nezamestnaní a bez peňazí. Iba vypúšťajú paru.“

„No vypúšťajú ju rovno na teba,“ poznamenal Noah.

„Lenže to iba preto, lebo zakaždým, keď sa v meste stane niečo veľké alebo zlé, musím to v televízii oznámiť ja.“

„Hej,“ potvrdil Noah s úsmevom. „Viem, že si to užívaš.“

Zazrela naňho.

„Mala by si si najat' hovorcu,“ navrhol.

Josie zagúľala očami. „Nemôžem si dovoliť hovorcu. Len, prosím ťa, daj stiahnuť dnešný inzerát, dobre?“

„Dobre, ale pošlem im aj súdny príkaz.“

„Hej, aby ti poslali nejakú jednorazovú e-mailovú a IP adresu, ktorá nám nepomôže nájsť človeka za tým? Keď zase zistíme, že ten inzerát pridal niekto s IP adresou kdesi v Dentone, to nám práve možnosti nezúži. Kto mal vedieť, že títo idioti sú takí zbehlí v počítačoch?“

„Naposlady sa nám to podarilo zúžiť na kaviareň Starbucks pri vysokej,“ poznamenal Noah.

„To hej,“ pritakala Josie, „niekto sa im napichol na wifi. Nemáme ani šajnu, či tá osoba bola vôbec dnu, len sedela v aute alebo zadala inzerát priamo z ulice. Podľa záznamu z kamier sa absolútne nedá určiť, či to bol niekto zo stálych zákazníkov. Každý tam zíza do nejakého poondiateho počítača alebo telefónu.“

„Aj tak má význam vrátať sa v tom,“ presviedčal ju Noah. „Možno sa nám pošťastí. Toto už naozaj zachádza príďaleko. Tieto inzeráty už podľa mňa presahujú úroveň obyčajného žartu, šéfka.“

„Noah.“

Hľadel na ňu a ona vedela, čo príde. „Ani s tým nezačínaj,“ upozornila ho.

„Šéfka, dovoľ mi, aby som ti niekoho prideliť. Len dovtedy, kým chytíme týchto grázlov.“

„Nepotrebujem nikoho,“ odsekla Josie. „Nie pre toto, takú hlúposť, akoby sme boli na strednej.“

„Veď ti vyvolávajú chlapi kvôli sexu.“

„Chlapi, ktorí si myslia, že som niekto, kým nie som. Ver mi, nejakí Rogerovia ma netrápia. Ten chlapík sa nedokázal so mnou ani rozprávať po telefóne. Pochybujem, že by sa mu podarilo vyhľadať ma.“

„Ani ja sa nebojím nejakého Rogera,“ pritakal Noah a pohľad zapichol priamo do nej. „Viac ma trápi ten idiot, ktorý ten inzerát zadáva. Si si istá, že je to niekto od Lloyd Todd?“

„Ako veliteľka polície som zatkla veľa ľudí. Môže to byť hocikto, ale začalo sa to po zadržaní Todd, keď som sa zúčastnila minimálne na troch tlačových konferenciách. Ak jeho prisluhovači hľadajú niekoho, na koho by obrátili svoj hnev, tak som prvá na rane. Počúvaj, toto je iba nepríjemnosť. Nedospelo to až do takého štádia, že by som potrebovala ochranu.“